

Het boek Daniël - Honderdzeventien

Onthulling van de spoedig komende zondagswet: een typologische analyse van het teken om te vluchten

Jeff Pippenger

2024-03-05

Zuster White duidt de spoedig komende zondagswet aan als het „teken”, dat voorafgeschaduwd werd door de legers van Rome die Jeruzalem in het jaar 66 omsingelden, en daarmee wijst zij een klasse aan die ogen heeft die niet zien en oren die niet horen.

„De eeuwigheid strekt zich voor ons uit. Het gordijn staat op het punt te worden opgelicht. Wij die deze plechtige, verantwoordelijke positie innemen, wat doen wij, waaraan denken wij, dat wij vasthouden aan onze zelfzuchtige liefde voor gemak, terwijl zielen rondom ons verloren gaan? Zijn onze harten geheel ongevoelig geworden? Kunnen wij niet voelen of begrijpen dat wij een werk te verrichten hebben voor het heil van anderen? Broeders, behoort u tot de klasse die, hoewel zij ogen heeft, niet ziet, en, hoewel zij oren heeft, niet hoort? Is het tevergeefs dat God u kennis van Zijn wil heeft gegeven? Is het tevergeefs dat Hij u waarschuwing op waarschuwing heeft gezonden? Geloof u de verklaringen van de eeuwige waarheid aangaande wat op het punt staat over de aarde te komen, gelooft u dat Gods oordelen boven het volk hangen, en kunt u dan nog rustig neerzitten, traag, zorgeloos, genotzuchtig?”

„Dit is niet de tijd voor Gods volk om zijn genegenheden te hechten aan de wereld of zijn schat daarin op te leggen. De tijd is niet ver meer verwijderd dat wij, evenals de eerste discipelen, gedwongen zullen worden een toevlucht te zoeken in verlaten en eenzame plaatsen. Zoals de belegering van Jeruzalem door de Romeinse legers het teken tot vlucht was voor de christenen in Judea, zo zal het in bezit nemen van de macht door onze natie in het decreet dat de pauselijke sabbat handhaaft, voor ons een waarschuwing zijn. Dan zal het de tijd zijn de grote steden te verlaten, ter voorbereiding op het verlaten van de kleinere steden om zich terug te trekken in afgelegen woningen op eenzame plaatsen in de bergen.” Testimonies, deel 5, 464.

De spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten is het waarschuwingssignaal (teken) „om de grote steden te verlaten, ter voorbereiding op het verlaten van de kleinere voor afgelegen woningen op eenzame plaatsen in de bergen.” Het Laodiceïsche Adventisme is zich er grotendeels niet van bewust dat de crisis van de zondagswet in de Verenigde Staten het „teken” vervult waarover in The Great Controversy gesproken wordt. Deze wordt voorafgebeeld door het „teken” aan het begin van de drie en een half jaar. Het „teken” dat vervuld werd bij het eerste beleg van Jeruzalem, dat in het jaar 66 plaatsvond, en het beeldt de „banier” uit die opgericht wordt bij de spoedig komende zondagswet.

De feitelijke verwoesting van Jeruzalem werd voltrokken door Titus in het jaar 70 n.Chr., en het beleg door Titus was eerst voorafgeschaduwd in het beleg van Cestius in 66 n.Chr., want Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak. Het was het aanvankelijke beleg door Cestius dat het „teken” was om te vluchten dat Jezus had gegeven, niet het beleg door

Titus. Het ene was het beleg aan het begin, het andere was het beleg aan het einde.

„Niet één christen kwam om bij de verwoesting van Jeruzalem. Christus had Zijn discipelen gewaarschuwd, en allen die Zijn woorden geloofden, sloegen acht op het beloofde teken. ‘Wanneer gij nu Jeruzalem door legers omsingeld ziet,’ zei Jezus, ‘weet dan dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan zij die in Judea zijn, naar de bergen vluchten; en laten zij die in het midden ervan zijn, wegtrekken.’ Lukas 21:20, 21. Nadat de Romeinen onder Cestius de stad hadden omsingeld, hieven zij onverwacht het beleg op, juist toen alles gunstig scheen voor een onmiddellijke aanval. De belegerden, die de hoop op succesvolle weerstand hadden opgegeven, stonden op het punt zich over te geven, toen de Romeinse bevelhebber zijn troepen zonder de minste schijnbare reden terugtrok. Maar Gods barmhartige voorzienigheid bestuurde de gebeurtenissen ten goede van Zijn eigen volk. Het beloofde teken was aan de wachtende christenen gegeven, en nu werd aan allen die wilden een gelegenheid geboden om de waarschuwing van de Heiland te gehoorzamen. De gebeurtenissen werden zó geleid dat noch Joden noch Romeinen de vlucht van de christenen zouden verhinderen. Toen Cestius zich terugtrok, trokken de Joden uit Jeruzalem op en zetten de achtervolging in op zijn terugwijkende leger; en terwijl beide strijdmachten aldus ten volle in beslag waren genomen, kregen de christenen gelegenheid de stad te verlaten. In die tijd was ook het land gezuiverd van vijanden die hadden kunnen trachten hen te onderscheppen. Ten tijde van het beleg waren de Joden in Jeruzalem samengekomen om het Loofhuttenfeest te vieren, en zo konden de christenen in het hele land ongehinderd ontkomen. Zonder uitstel vluchtten zij naar een veilige plaats — de stad Pella, in het land Perea, aan de overzijde van de Jordaan.” The Great Controversy, 30.

Het beleg van Jeruzalem door Cestius in het jaar 66 vervulde het waarschuwende „teken” dat Christus voor de christenen van die geschiedenis had vastgelegd, maar het beleg van Titus in 70 n.Chr. bood geen „teken” om te vluchten. Bij dat beleg waren er geen christenen meer in de stad, en dat laatste beleg leidde tot de verwoesting van Jeruzalem, en bij de verwoesting van Jeruzalem „kwam niet één christen om”, want de christenen waren aan het begin van die geschiedenis gevlucht.

“De Joodse strijdkrachten, die Cestius en zijn leger achtervolgden, vielen hun achterhoede met zulk een hevigheid aan dat zij hun volledige vernietiging dreigden. Slechts met de grootste moeite slaagden de Romeinen erin zich terug te trekken. De Joden ontsnapten vrijwel zonder verlies en keerden met hun buit in triomf naar Jeruzalem terug. Toch bracht dit schijnbare succes hun slechts onheil. Het bezielde hen met die geest van hardnekkig verzet tegen de Romeinen die weldra onuitsprekelijke rampspoed over de ten dode opgeschreven stad bracht.”

„Verschrikkelijk waren de rampen die over Jeruzalem kwamen toen het beleg door Titus werd hervat. De stad werd ingesloten ten tijde van het Pascha, toen miljoenen Joden binnen haar muren bijeenvergaderd waren.” The Great Controversy, 31.

Van het Loofhuttenfeest in het jaar 66 tot aan het Pascha in het jaar 70 zijn drie en een half jaar, hetgeen profetisch twaalfhonderdzestig dagen is. Van het jaar 66 tot het jaar 70 vertrapte het heidense Rome het heiligdom en het heerleger, evenals het pauselijke Rome de heilige stad vertrad

gedurende tweeënveertig maanden, van het jaar 538 tot aan 1798.

Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. Openbaring 11:2.

Zowel het heidense Rome als het pauselijke Rome vertraptten Jeruzalem gedurende twaalfhonderd zestig dagen (jaren), en identificeerden aldus dat het moderne Rome het geestelijke Jeruzalem van de laatste dagen zou vertrappen gedurende een symbolische periode van twaalfhonderd zestig dagen. Die symbolische periode zou aanvangen met de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten, wanneer de dodelijke wond is genezen.

En ik zag een van zijn koppen als ten dode gewond; en zijn dodelijke wond werd genezen; en de gehele wereld verwonderde zich achter het beest aan. En zij aanbaden de draak, die het beest macht had gegeven; en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is aan het beest gelijk? wie is in staat oorlog met hem te voeren? En hem werd een mond gegeven, sprekende grote dingen en godslasteringen; en hem werd macht gegeven dit te doen gedurende tweeënveertig maanden. Openbaring 13:3–5.

De symbolische tweeënveertig maanden van pauselijke vervolging vormen het „uur” van de crisis van de zondagswet. Dat „uur” begint met een „teken” (de banier) en eindigt met „tekenen”. Het „teken” van de banier bij de zondagswet zal alle christenen die zich nog in Babylon bevinden, doen vluchten naar de heerlijke heilige berg, die boven de andere heuvels is verheven (omhooggeheven).

En het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des Heren gevestigd zal zijn op de top der bergen en verheven zal worden boven de heuvelen; en alle volken zullen daarheen toestromen. En vele natiën zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God van Jakob; en Hij zal ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en wij zullen wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heren woord uit Jeruzalem. Jesaja 2:2, 3.

De vlucht uit de steden bij het decreet dat de zondagsverering afdwong, werd uitgebeeld zowel door de vlucht van de christenen in het jaar 66 als door de vlucht van de kerk in het jaar 538, die naar de woestijn vluchtte.

En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat men haar daar zou voeden duizend tweehonderd zestig dagen. Openbaring 12:6.

De verwoesting van Jeruzalem duurde vanaf de eerste belegering tot aan de laatste belegering drieënhalf jaar, maar een waarschuwingsboodschap van de komende verwoesting werd gedurende zeven jaar gegeven: drieënhalf jaar vóór de eerste belegering en drieënhalf jaar erna.

„Alle voorspellingen die Christus gaf met betrekking tot de verwoesting van Jeruzalem, werden letterlijk vervuld. De Joden ondervonden de waarheid van Zijn waarschuwende woorden: ‘Met welke maat gij meet, zal u weder gemeten worden.’ Mattheüs 7:2.

„Tekenen en wonderen verschenen en voorspelden rampspoed en ondergang. Midden in de nacht scheen een onnatuurlijk licht over de tempel en het altaar. Op de wolken bij zonsondergang werden strijdswagens en krijgslieden afgebeeld die zich voor de strijd verzamelden. De priesters die des nachts in het heiligdom dienst deden, werden door geheimzinnige geluiden met schrik vervuld; de aarde beefde, en een menigte stemmen werd gehoord die riep: ‘Laat ons vanhier vertrekken.’ De grote oostelijke poort, die zo zwaar was dat zij nauwelijks door een twintigtal mannen kon worden gesloten, en die was vergrendeld met reusachtige ijzeren stangen, diep bevestigd in de plaveien van massieve steen, opende zich te middernacht zonder zichtbare oorzaak.—Milman, *The History of the Jews*, boek 13.

“Zeven jaar lang bleef een man de straten van Jeruzalem op en neer gaan en de weeën verkondigen die over de stad zouden komen. Bij dag en bij nacht zong hij de wilde klaagzang: ‘Een stem uit het oosten! een stem uit het westen! een stem uit de vier winden! een stem tegen Jeruzalem en tegen de tempel! een stem tegen de bruidegoms en de bruiden! een stem tegen het gehele volk!’—Ibid. Dit vreemde wezen werd gevangengezet en geselsd, maar geen klacht kwam over zijn lippen. Op belediging en mishandeling antwoordde hij slechts: ‘Wee, wee Jeruzalem!’ ‘wee, wee haar inwoners!’ Zijn waarschuwendende roep hield niet op totdat hij werd gedood in het beleg dat hij had voorzeggd.” *The Great Controversy*, 29, 30.

De uiteindelijke verwoesting van het letterlijke Jeruzalem in het jaar 70 werd voorafgegaan door „tekenen en wonderen” die „ramp en ondergang” aankondigden. De waarschuwendende „tekenen” openbaarden zich gedurende drieënhalf jaar vóór de eerste belegering en gedurende de drieënhalf jaar die tot de verwoesting leidden. De „tekenen” (meervoud) die de komende verwoesting aanduiden, waren niet het „teken” van waarschuwing om te vluchten, maar een aankondiging van de aanstaande beëindiging van de genadetijd.

Bij de vertreding van het geestelijke Jeruzalem van 538 tot 1798 was het „teken” van waarschuwing om te vluchten het moment waarop de gruwel der verwoesting verscheen, toen „die mens der zonde” werd „geopenbaard” als „de zoon des verderfs; die zich verzet en verheft boven al wat God genaamd of als God vereerd wordt; zodat hij als God in de tempel Gods zit en van zichzelf vertoont dat hij God is.”

Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, zult zien staan in de heilige plaats — wie het leest, geve er acht op — Mattheüs 24:15.

Toen de christenen uit die geschiedenis dat „teken” herkenden, vluchtten zij gedurende twaalfhonderdzestig jaar naar de woestijn.

Er was een wanhopige strijd nodig voor hen die getrouw wilden zijn om standvastig weerstand te bieden aan de misleidingen en gruwelen die in priesterlijke gewaden waren vermomd en in de kerk werden ingevoerd. De Bijbel werd niet aanvaard als de maatstaf van het geloof. De leer van godsdienstvrijheid werd ketterij genoemd, en haar voorstanders werden gehaat en in de ban gedaan.

„Na een lang en hevig conflict besloten de getrouwe weinigen alle verbondenheid met de afvallige kerk te verbreken, indien zij nog steeds weigerde zich van valsheid en afgoderij los te

maken. Zij zagen in dat afscheiding een volstreekte noodzaak was, wilden zij gehoorzaam zijn aan het Woord van God. Zij durfden geen dwalingen te dulden die verderfelijk waren voor hun eigen zielen, noch een voorbeeld te stellen dat het geloof van hun kinderen en kindskinderen in gevaar zou brengen. Om vrede en eenheid te verzekeren, waren zij bereid elke concessie te doen die verenigbaar was met trouw aan God; maar zij voelden dat zelfs de vrede te duur zou zijn gekocht ten koste van het opofferen van beginsel. Indien eenheid slechts kon worden verzekerd door een compromis met waarheid en gerechtigheid, laat er dan verschil zijn, ja zelfs oorlog.” The Great Controversy, 45.

Naderend tot de voltooiing van de twaalfhonderdzesig jaren van pauselijke vervolging waren er „tekenen” (meervoud), en evenals bij de „tekenen” aan het einde van de twaalfhonderdzesig dagen waarin het heidense Rome het letterlijke Jeruzalem vertrapte, waren die „tekenen” geen tekenen om te vluchten.

„De Heiland geeft tekenen van Zijn komst, en meer dan dat: Hij bepaalt de tijd waarop het eerste van deze tekenen zal verschijnen: ‘En terstond na de verdrukking van die dagen zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren zullen van de hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen bewogen worden; en dan zal in de hemel het teken van de Zoon des mensen verschijnen; en dan zullen al de stammen der aarde weeklagen, en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met kracht en grote heerlijkheid. En Hij zal Zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal, en zij zullen Zijn uitverkorenen bijeenbrengen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere.’”

“Aan het einde van de grote pauselijke vervolging, verklaarde Christus, zou de zon verduisterd worden en de maan haar licht niet geven. Vervolgens zouden de sterren van de hemel vallen. En Hij zegt: ‘Leert van de vijgenboom deze gelijkenis: Wanneer zijn tak nog teer is en de bladeren uitspruiten, weet gij dat de zomer nabij is; zo ook gij, wanneer gij al deze dingen zult zien, weet dan dat Hij nabij is, voor de deur.’ Mattheüs 24:32, 33, kanttekening.”

„Christus heeft tekenen van Zijn komst gegeven. Hij verklaart dat wij kunnen weten wanneer Hij nabij is, ja, voor de deur. Hij zegt van hen die deze tekenen zien: ‘Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, totdat al deze dingen geschied zijn.’ Deze tekenen zijn verschenen. Nu weten wij met zekerheid dat de komst des Heeren nabij is. ‘Hemel en aarde zullen voorbijgaan,’ zegt Hij, ‘maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan.’” The Desire of Ages, 631, 632.

Toen „de drieënhalve jaar waarin Jeruzalem door het pauselijke Rome werd vertreden” ten einde liep, was er een reeks „tekenen” die de komst van Christus aanduiden en de Milleritische geschiedenis inluidden. De Milleritische geschiedenis zal in de laatste dagen tot op de letter worden herhaald. Die „tekenen”, die verschenen „bij het einde van de grote pauselijke vervolging”, waren voorafgeschaduwd door „tekenen” die zich voordeden bij het einde van de drieënhalve jaar van de vertreding van Jeruzalem, van het jaar 66 tot 70, door het heidense Rome. Daarom zal er, op grond van twee getuigen, een „teken” zijn van de banier die wordt opgeheven in het uur van de grote aardbeving, hetgeen het waarschuwingsteken is om te vluchten in de geschiedenis van het

moderne Rome; en er zullen ook „tekenen” zijn, in het meervoud, die zich voordoen bij het einde van de vervolgingsperiode van het moderne Rome in de laatste dagen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Lees het 21e hoofdstuk van Lukas. Daarin geeft Christus de waarschuwing: ‘Waakt over uzelf, opdat uw hart niet te eniger tijd bezwaard worde door brasserij en dronkenschap en zorgen van dit leven, en die dag u niet onverwachts overkome. Want als een strik zal hij komen over allen die wonen op de gehele aardbodem. Waakt dan te allen tijde en bidt, opdat gij waardig geacht moogt worden al deze dingen te ontvluchten en te staan voor de Zoon des mensen’ (Lukas 21:34–36).”

‘De tekenen der tijden gaan in onze wereld in vervulling, en toch worden de kerken over het algemeen voorgesteld als sluimerend. Zullen wij geen waarschuwing ter harte nemen uit de ervaring van de dwaze maagden, die, toen de roep klonk: “Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,” ontdekten dat zij geen olie in hun lampen hadden? En terwijl zij heengingen om olie te kopen, ging de bruidegom met de wijze maagden naar binnen tot het bruiloftsmaal, en de deur werd gesloten. Toen de dwaze maagden de feestzaal bereikten, ontvingen zij een onverwachte afwijzing. De heer van het feest verklaarde: “Ik ken u niet.” Zij bleven buiten staan in de lege straat, in de duisternis van de nacht.’ Manuscript Releases, deel 15, 229.